

GORIŠKI SLOVENEK

Naročnine:

Italijanska kraljevina:	
Celo leto	Lir 10.—
Pol leta	" 5.
Tri mesece	" 2.50
En mesec	" 1.—

Oglasi:

Oglasi na tretji strani	Lir 1.— za vrsto
Oglasi na četrti strani	" 0.75 za vrsto
Mali oglasi	" 0.05 za besedo
Znižane cene za letne naročnike.	
Posamezna št. 10 cent.	

Izhaja vsako sredo in soboto.

Uredništvo in Upravništvo: Via Carducci št. 10, II. nad.

Protektorat.

Kakor še v nobeni vojni je zdihoval slovenski narod tekom te vojne po pomoči od zunaj. Komaj je izbruhnila svetovna vojna, je pričelo že njegovo trpljenje. Avstrijski patrijoti so vohali kakor krvni psi plen. Obupano je gledal narod odhod svojega najboljšega cveta v vojno in tedaj mu je vstajala zavest lastne šibkosti in onemoglosti.

Ves zavedni del naroda se je vsled tega obračal proti ententi. Pričakoval je pomoči od zunaj. Čital je z veseljem poraze avstrijske armade, v koje vrstah so se borili njegovi lastni sinovi. Obupaval je, kedar je zmagovala avstrijska armada in srce mu je drhtelo od veselja, ko je mogel čitati o sovražnih ofenzivah. Takrat ni čutil nikakega sovraštva do Italijanov, takrat je čutil le hvaležnost za one, ki so se borili proti «domovini». Tako je prišlo do tega, da se je ljudstvo popolnoma odtujilo stari Avstriji in želelo ententski režim, ententski protektorat, da se iztrga krempljem avstrijskih beričev. V svoji šibkosti je čutil narod potrebo «sovražne zaščite».

Tega čuta se ni mogel nihče več znebiti. Tudi takrat, ko se je stara Avstrija zgrudila mrtva in se je porodila nova jugoslovanska država, je ostal v narodu še vedno nekak čut, da rabi zunanjšega pokroviteljstva. Povodov za to mu ni nikdar zmanjkalo. Sedaj je videl svoje najgorkeje prijatelje v Francozih, zopet drugič v Angležih ali Amerikancih. Naravnost strastno je poslušal, kaj mislijo o njem zavezniki. Deputacija za deputacijo se je zglasovala pri ententnih misijah in skušala prepričati jih o pravičnosti svojih zahtev. Prijaznih govorov, stiskanja rok in rožnatih obljub ni baš manjkalo. In zopet se je dvignila narodna samozavest v trdnem prepričanju, da zamore računati na močnejše zaveznike.

Tako je prešla prva pijana doba zmagovitosti in napočila je doba računanja. Še bolj kakor kedaj so upali Slovenci tostran in onostran premirne črte na tuj protektorat, na tujo pomoč. Ni jim moglo v glavo, da bi mogle spornosti drugače izpasti, kakor se je domnevalo. Saj so vsi zavezniki obljubili svojo pomoč! Nihče se ni upal niti od daleko misliti na to, da bode hotela vsaka država imeti več ali manj krite svoje troške in žrtve. Nikomur

ni padlo v glavo, da stoje dandanes tudi velesile, kakor so Anglija in Francija na trhlih nogah in da tvori še dandanes Nemčija nevarnost, na kojoj morati omenjeni državi računati. Kakov naj bi bil torej njihov protektorat?

Ako gori Angležem v Indiji, Egiptu in na Irskem, ako se trese Francija že danes za svoje bodoče meje, ako sprejema Wilson v svoj mirovni program točke, ki so v popolnem nasprotju z njegovimi slavnimi poslanicami, kak protektorat, kako zaščito naj pričakujejo kogar Slovenci od njih? In vendar prašaj hočeš, našel bodeš brezmejno zaupnost v tujo pomoč oddaljenih narodov in kar je naj bolj čudežno, je okoliščina, da do danes ni še nikomur padlo v glavo, da leži bodočnost vsakega naroda le v njegovi lastni moči, v njegovih tradicijah in narodnem življenju.

Tega razpoloženja v goriškem slovenskem narodu si ne moremo drugače tolmačiti kakor edino z okoliščino, da živi še vedno v onem «vojnem» mišljenju, ki je prevladovalo med vojno, meni namreč, da samemu skoraj ne bode mogoče urediti svojih razmer, organizirati narodnega življenja in prilagoditi je novim razmeram. To krivo naziranje o lastni moči in računanje na zunanjo pomoč ni nič drugega nego vojna prikazen. Kakor hitro bode prevzelo Slovenec prepričanje, da si morajo sami pomagati in da leži njihova rešitev edino-le v njihovi moči, da je podlaga vsemu svetovnemu redu le skrajno egoistična politika posameznih držav, in da raste njihov narodni egoizem v razmerju njihove velikosti, takrat se znebi tudi goriški Slovenec praznih upanj in gledal bode pogumno novemu času nasproti.

Samo ob sebi je umevno, da čaka goriškega Slovenca težka doba, a računati moramo na to, da tim večja bode tudi njegova sila in prizadevanje, da ohrani svojo narodnost.

Povratek h „kapitalizmu“ v Rusiji.

Neki dopisnik iz Stokholma poroča angleškemu listu «Morning Post» o bolševiški vladi v Rusiji. Radi zanimivih strani, ki jih nudi ta opis, hočemo posneti posebno to, kar se tiče gospodarske strani, ki tvori najtežje vprašanje za bolševiško vlado. Pred vsem so se morali prepričati bolševiški de-

lavski sloji in njihovi učitelji, da zah-teva proizvodnje novih produktov izučeni moči in potrebnih osebnih zmožnosti. Lenin sam priznava v svoji knjigi «o novih vprašanjih sovjetske vlade», da je vreden vporabljen vodja tovarne 100.000 rubljev letne plače. Baš za to se je rodilo tudi v Leninu prepričanje, da se je treba povrniti k prejšnji gospodarski organizaciji (dino z razliko seveda, da se bi stekali vsi dobički v državno blagajno. Njegova stremljenja cilijo za tem, da bi poddržavil velike industrijske podjetnike, ki bi bili plačani po razmerju njihove zmožnosti in ki bi bili neomejeni, despotični gospodarji v svojih obratih. Delavci bi morali biti podjetniku slepo pokorni. Dobesedno se glasi Leninovo mnenje: «Dočim so bili dosedaj delavci neomejeni gospodarji tovarnic in obratov, zahteva danes interes revolucije in delavcev samih njih popolno podre-ditev vodji vsakega industrijskega obrata. Vsi od vas imenovani odbori, v kojih naj bode tudi cvet delavskih zastopnikov, ne morejo zastopati niti jedne strokovno izučene moči. Delavski sloj mora vsled tega pričeti umevati, kedaj se je treba popolnoma podvreči strokovnim močem. Nobena še tako zmožna in nadarjena strokovna moč ne more dovršiti svoje naloge, ako je podvržena delavskemu odboru, ki ne umeje strokovnega dela».

Tako se vrši v tovarnah prehod od demokracije k autokraciji ali samodržtvu. In kaj je dovedlo bolševike do tega novega prepričanja? Popolen bankrot delavskega režima, ki se je pojavil kot strašno nazadovanje v produkciji. In sicer se je izvršila ta pre-memba na dva načina: Prvič z uvedbo kontraknega dela in drugič z določit-vijo minimalne množine dela, koji mora odgovarjati minimalna plača delavca. K tej minimalni plači se prišteva potem nagrade za ono množino produkcije, ki presega določeni minimum. Uvedba teh novotarij je spočetka močno poparila delavske sloje in dovedla tu pa tam celo do uporov; a Sovjeti so jih stavili takoj pred izbero: ali delate pod temi pogoji, ali pa poginete od gladu.

Krist te preustrojitve se je pokazala takoj. Produkcija se je zvišala povprečno za 50% in mnogo jih je začelo delati jako pridno v hrepenjenju po večjem zaslužku. Naopak so se dogajali tudi slučajji, da so morali sovjeti odpošiljati v tovarne rudečo

gardo, da se je vspostavila pokorščina napram tovarniškim ravnateljem.

Sovjeti so proglasili stavke kot «izdajstvo proletarijata» in v mnogih slučajih so kaznovali delavce s tem, da so jim črtali plače. V neki podržavljeni tovarni za proizvodnjo gumastih izdelkov, so nastopili stavko delavci, ki so dobivali pod novo vlado manjše plače kakor poprej, ko je bila tovarna v zasebni lasti; kaj je napravil državni upravitelj? Stavki je odgovoril s tem, da je dal tovarno takoj zapreti in pustil delavce na cesti.

Nepopularnost Lenina je prepisovati po večjem delu tem novotarijam, ki so se zdele nekaterim kot «reakcionarne», ki spominjajo celo na «protirevolucionarne» vkrepe bivšega carstva.

Kajti dvomiti ni mogoče, da je s temi reformami nastopil Lenin proti razuzdanosti in lenuhariji brezvestnih delavcev, ki so seveda ozlovoljeni. Taki vže pričenjajo danes misliti, da je bil prejšnji gospodar boljši in zmožnejši od današnjega. Potemtakem ni nobene čuda, ako čitamo zaporedoma o velikih armadah, ki se bojujejo proti bolševikom.

Kolčak, kakor svoje dobro Galba, trka na vrata «solnčnega mesta» (Moskve). Bolševiška revolucija je imela tudi svoje dobre posledice. Privabila je končno prejšnje lastnike v njihove obrate in bolševiški režim se preminja počasi, pa gotovo, v staro družabno življenje, ki ni preneslo take nenadne in radikalne premembe.

Ne moremo se seveda sprijazniti z mislijo, da bi ostalo vse pri starem, ampak nazora smo, da vstaja doba socializiranja vseh človeških slojev in narodov, toda ne nasilnim potom, marveč potom prepričanja in počasnega a gotovega preobrata v družabnem življenju.

Sprava med Italijo in zavezniki.

Kakor znano je zapustila dne 24. aprila italijanska delegacija Pariz, ker je prišlo do očitnih nasprotij med zavezniki glede italijanskih aspiracij. Orlando je sicer izzval zaupnico parlamenta, a kljub temu se je dobivalo iz časnikarskih poročil vtis, da so prišla pogajanja med zavezniki na mrtvo točko.

Časniki so v ožgled nadaljnim pogajanjem v Parizu, ki so se vršila tudi v odsotnosti Italije, presoiali položaj jako kritično. Javno mnenje v Italiji se je naginjalo k želji, da se bi priklopili zasedeni kraji potom kraljeve odredbe k italijanskemu kraljevstvu, češ, da bi bilo tako na kratko rešeno vsako vprašanje.

Dasi smo bili vedno prepričanja, da se bode skušalo z vsemi sredstvi zabraniti novo prelivanje krvi, se nas je polotevala nemirnost, ko smo čitali italijanska in zavezniška poročila.

Da bi bila ta situacija ugodna za goriške Slovence in Jugoslavijo sploh, je mogel trditi le, kdor nima pregleda o razpoloženju, ki vlada v ententnih državah. Zadostuje naj edino pomislek, kaj bi storila Nemčija v slučaju trajne odsotnosti Italije. Gotovo se bi branila

sprejeti narekovanih jej mirovni pogojev in nedvojbeno bi prišlo do nebroj separatnih mirov, pisanih na kožo Slovanov, kajti Italiji bi kazalo iskati prijateljstva z Nemčijo, Avstrijo, Rusijo, Češko, Ogersko in Rumunsko, da bi vspostavila ravnotežje proti ententi. Te države so že danes prijazne Italiji, kar je vtrdilo njen položaj napram ententi, ki je prišla, kakor se zdi, končno do prepričanja, da je treba za bodoče ravnotežje v Evropi, vzdržati dosedanjo politično kombinacijo.

Tako vsaj je soditi položaj, ako izvajamo posledice iz dejstva, da se je povrnila italijanska delegacija v Pariz.

Razgled po svetu

Vročitev mirovni pogojev nemškimi poslanikom.

Ta zanimivi zgodovinski dogodek popisujejo francoska poročila na sledeči način: Dne 7. t. m. so se sešli državniki v Versaillesu. Že v jutranjih urah se je opazilo živahno gibanje po gostilnah, dočim je drugače izgledalo mesto popolnoma mirno. Varstvena služba je bila ojačena vsled velikega avtomobilnega prometa, ki so ga nadzorovali policijski agenti. Okolu hotelov, kjer so bili nastanjeni Nemci, so se zbrali nekateri radovedneži, ki jih je pa policija razgnala.

Ob 2.30 popoldne so začeli prihajati od vseh strani delegati. Fotografski in kinematografski aparati so bili nastavljeni okoli palače Trianon, v koji se zbirajo delegati. Ob treh sede že vsi pri mizi. Na to se pooblasti polkovnika Henry-ja, kojega varstvu so poverjeni nemški delegati, da jih pozove v dvorano.

Ob treh in trideset minut zavpije vratar: „Gospodi nemški poslaniki!“ Grof Brockdorf-Rantzau stopi prvi v dvorano. Za njim stopajo ostali. Pozdravijo navzoče in se vsedejo na odkazano mesto.

Oči vseh navzočih se obrnejo proti nemškemu delegatom, ko vstane Clemenceau in naznanja, da je seja otvorjena. Z rezkim in odločnim glasom spregovori sledeče besede: „Gospodi nemški poslaniki! Tukaj ni časa, ne kraja spregovarjati nepotrebnih besed. Pred vami sede akreditirani poslaniki velikih in malih držav, ki so se združile, da se prejmejo to najtršo vojno, ki jim je bila kruto naložena. Prišla je ura težke poravnave računov. Vi ste nas prosili za mir, mi smo razpoloženi dovoliti ga Vam, sprejmite pa sedaj besedilo, ki vsebuje naše mirovne pogoje. Dano Vam je na razpolago proučevati jih z vsemi olajšavami ne gledé na vse oblike vljudnosti, ki jih poznajo omikani narodi. Nas bode te našli vedno pripravljene sa vsako pomoč pri Vašem delu, toda predrago smo morali kupiti ta drugi mir v Versaillesu, da ne bi imeli pravice zahtevati z vsemi sredstvi, ki so nam na razpolago, izpolnitev opravičenih zahtev, ki se jih nam dolguje!“

Pobočnik Mantoux prevede ta govor v angleščino in drugi častnik tudi v nemščino. Nemški delegati so poslušali govor mirno. Clemenceau se je ogibal njihovega pogleda, dočim jih je Wilson z zanimanjem opazoval.

Clemenceau je zaključil svoj govor z besedami: „Ako ima podati kdo kake opombe, smo mu na razpolago“. Med tem, ko se je prevajal Clemenceaujev govor v angleščino, se je dvignil generalni tajnik mirovne konference Dutasta, prekoračil prostor med mizami in z lahkim poklonom položil pred nemške delegate mirovno pogodbo. Debela knjiga nosi dva napisa: „Conditions de paix“, „Condition of peace“. Jeden nemških delegatov spregovori nekaj zahvalnih besed, a ne odpre knjige.

Uradna poročila hité sicer zatrjevati, da so ostala vsa vprašanja na isti točki, kakor so bila na dan odhoda italijanske delegacije ter da vstraja Wilson odločno na svojem stališču glede jadranskega vprašanja. Nasproti temu je pa treba uvaževati, da je danes Anglija razrahljana država, Francija popolnoma izčrpana in Amerika je daleč od Evrope. Konečno tudi ni dvomiti, da je naklonjena Italija kompromisom.

S povrnitvijo Italije v Pariz je zaenkrat zopet zginila pošast novih krvavih zapetljajev in upati je, da bode človeštvo po brezmejnem trudu in trpljenju zopet našlo pot k miru.

Med tem, ko se je v Berlinu razpravljalo, je-li dostojno, da čakajo nemški poslaniki toliko dni v Versaillesu na sprejem mirovni pogojev, je došla vest, da se vročijo Nemcem mirovni pogoji v sredo dne 7. maja. To naglo odločbo se prepisuje odločnemu nastopu Brockdorfa. Ministra Landberg in Giesbert, ki sta bila nujno pozvana v njihova ministerstva, sta se vže pripravljala z dovoljenjem Clemenceauja na odhod s pridržkom, da se vrneto v Versailles, kedar bodo mirovni pogoji pripravljene a vsled končnega obvestila, da se vroče Nemcem mirovni pogoji dne 7. t. m., sta ostala.

Nemci bi radi sklicali narodno konstitucijo za dne 8. t. m. Tudi komisija za mir ostane v Berlinu. Glede miru se je izjavil v nekem pogovoru Scheidemann približno tako-le: „Ako bi podpisala vlada mirovno pogodbo, glede koje se vé vže danes, da je z ozirom na naš političen in ekonomičen položaj ni mogoče držati, bi značilo to povratek k dobi neodkritosrčne in dvoumne politike.“

Brockdorf-Rantzau, načelnik nemške mirovne komisije, trdi, da Nemčija ne more računati na spornosti med zavezniki. Po njegovem mnenju bi bila taka politika nepoštena, neumna in jako dvomljivega uspeha. Zavezniki se mu zdé vsaj gospodarsko tako ozko združeni, da ni misliti na možnost razbiti to zvezo.

Nemški časopis „Deutsche Allgemeine Zeitung“ smatra, da bode morala slediti vročitvi mirovni pogojev razprava v Berlinu, posebno glede finančnih določil in v svrhu, da se bodo zamogli staviti proti predlogi napram morebitnim pretiranim pogojem.

Poulični boji v Monakovem.

Iz Monakovega dohajajo poročila, da se vrše še vedno v delih mesta, kjer se nahajajo vojašnice, grozni boji med Spartakovci, ki so se utrdili v poslopjeh, in med vladnimi četami. Topništvo je vsled tega v polnem boju. Podira se sistematično vse hiše, iz kojih se strelja proti vojaštvu.

Veliko število v Monakovem zajetih komunistov je bilo postreljenih po prekem sodu. Med usmrčenimi se nahaja tudi Sontheimer, eden izmed poglavarjev rudeče garde. Drugi izmed vodij, neki Egelhofer, je bil ustreljen, ko je hotel zbežati iz kleti, v koji je bil zaprt. Egelhofer je sodeloval vže pri monarski ustaji leta 1917 in je bil že takrat obsojen na smrt. Seidelja, ki je izdal povelje, da naj se talnike pobije, je množica razmesarila. Tretji izmed ustreljencev, Eggeler, načelnik rudeče lige, je izjavil, da obžaluje, da ne vidi obešenega na vsaki svetiljki po jednega kapitalista ali častnika.

„Lokal-Anzeiger“ poroča, da so bežali številni oboroženi avtomobili komunistov iz Monakovega proti južni Nemčiji v smeri na Traunstein in Reichenal. Močni vojaški oddelki Nemške Avstrije so se podali na mejo, da jim ubranijo prestop meje.

Med žrtvami teh pouličnih bojev se nahaja tudi znani filozov anarhije Landauer,

ki ga je ljudstvo ubilo. Užival je med širšimi ljudskimi sloji kakor tudi v slovstvenih krogih spoštovanje kot pisatelj. Bil je iskreni prijatelj bivšega predsednika bavarske republike Kurt Eisner-ja, kojemu je držal ob grobu posmrtni govor.

Pri naskoku na Monakovo sta padla dva generala. Bojev proti vladnim četam so se udeležile tudi ženske in mnogo ruskih vjetnikov. Dosedaj se je naštel v nedeljski bitki 250 mrtvih in 900 ranjencev vojaškega ter civilnega stanu.

Nov preobrat na Ogerskem.

Uradni brzojav iz Budimpešte poroča, da je vojni položaj v Szolnok-u ob Tisi nespremenjen. Szolnok se je nahajal od dne 4. zvečer zopet v rokah rudeče armade. Čehi pri Miskolczu so napadli predstraže, radi česar, so se morala umakniti ogerske čete na glavne pozicije, ki so jih že poprej pripravile. Uradno poročilo pripisuje poraz popolnemu pomanjkanju discipline. Ta okoliščina kakor tudi številni begi iz armade so pripravili komunistično vlado do tega, da je zaprosila za premirje.

Po zadnjih poročilih iz Dunaja je kapituliral Bela Kun sprejemši vse naložene pogoje. Sprejel jih je telefonično potom svojega posredovalca Denes-a. Vendar je prevladalo splošno mnenje, da je bilo zaprošeno premirje prepozno in da bode Budimpešta še izpostavljena plenitvi in razdejanju.

Proti nameravani zasedbi ogerskega poslaništva na Dunaju protestira dunajska vlada v uradni noti. Vlada ne more dopustiti, da se bi uveljavilo kako nasilje proti še akreditiranemu poslaništvu. Proti dogodku se uvede preiskovanje in krivci bodo kaznovani. Proti odobritvi ogerskega ljudskega komisarja za zunanje zadeve je bilo zaukazano policiji, da zasede ogersko poslaništvo, da uvede preiskave v stanovanjih zginolih oseb in da se uveljavijo zakonita sredstva proti onim, ki bi hoteli stopiti v palačo brez posebnega dovoljenja.

Preko Londona prihajajo vesti iz Dunaja, da so Rumunci zasedli Budimpešto. Ta vest ni sicer uradno potrjena, a vsekakor je ugotovljeno, da je bolševiška vlada na Ogerskem pri koncu svojega življenja, kajti iz več strani dohajajo poročila, ki potrjujejo popolno kapitulacijo Bele Kuna.

V zvezi z omenjenimi ogerskimi dogodki se poroča preko Švice, na kak način so hoteli bolševiki uriniti se v ogersko poslaniško palačo na Dunaju. Dunajska policija je bila o tem vže poprej obveščena, ker se je zapazilo v tem poslopju častnike s trobarvnimi kokardami. Ker se je sumilo, da se gre za kako bolševiško podjetje, se je sklenilo zazesti poslaništvo. Z ozirom na mednarodni značaj tega koraka je naprosila avstrijska vlada italijansko misijo, da dovoli prisostvovati preiskovanju, ki se je imelo izvršiti v poslopju poslaništva. Glasom švicarskih poročil se je našlo mnogo sumljivega materiala in med tem tudi načrt za proglašitev komunistične vstaje na Dunaju. Ogerski poslaniki, ki so došli pred par dnevi v ogersko poslaništvo, so bili bajé aretirani in odpeljani. Njihova osoda je neznana. Kakor hitro je došla ta vest v Budimpešto, je protestirala sovjetska vlada pri dunajskem ministru zunanjih zadev grozeč povračilo na avstro-ogerskem poslaništvu v Budimpešti. Ta groznja je bila seveda neizvedljiva, ker je med tem ogerska vlada kapitulirala.

Nemška Avstrija je povabljen v Versailles.

Vlada Nemške Avstrije je bila povabljen, da odpošlje svoje poslanike h konferenci v Versailles. Povabilo je došlo Dunaju nepričakovano. Imenovanje delegatov se bode ravnokar izvršilo. Na čelu delegacije bode posloval nekdanji finančni minister Klein. Delegacija bode sestojala iz 30 članov; prideljeno jim bodo pet časnikaarjev.

„Vossische Zeitung“ poroča iz Berlina, da pripravlja avstrijska vlada zakonski načrt za ureditev države po kantonih, kakor je vrejena Švica.

Volitve v Avstriji.

Iz Dunaja poročajo: Volitve v občinski svet na Dunaju so pokazale sledeče izide: 100 socialistov, 50 krščanskih socialcev, 8 čeho-slovakov, 3 nemški nacionalisti, trije narodni židje in eden demokrat.

V deželni zbor pa so bili voljeni poslanci v sledečem razmerju: 40 socialistov, 22 krščanskih socialcev, 1 nemški socialcec, 4 čeho-slovaki, 1 narodni žid. V ostali deželi je bilo izvoljenih 20 socialistov, 26 krščanskih socialcev, 6 nemških nacionalcev.

Italijanski pogoji Avstriji.

Zadnje dni se je govorilo mnogo v izvestnih krogih glede poklicanja avstro-ogerske delegacije h konferenci. Vse te govorce so bile v toliko utemeljene, ker ni bilo nikakega dvoma, da, kakor hitro bode sklenjen mir z Nemčijo, se povabijo v Versailles nekdanji zavezniki Nemčije. Čudno je sedaj le-to, da so avstrijski delegati res že povabljeni h konferenci, dočim se o Madžarih niti ne govori. V tem pogledu ni torej zadeva Bog vè kako jasna. Nikakor se ne da kontrolirati tudi druga vest, da je pripravljen za avstrijske delegate sedež v Saint Germain en Lay-u ali v Saint Cloudu.

Vsekakor pa je resnična vest, da je Italija protestirala proti temu, da se bi pozvalo avstrijske delegate h konferenci, ne da bi bila Italija o tem obveščena.

Pričakuje se, da dojdejo v par dneh avstrijski delegati v Versailles. Italija namerava, kakor se čuje, staviti Avstriji pogoje, ki so podobni onim, ki jih stavi Francija Nemčiji. Pridjana bodo konečno še ona posebna določila, ki jih je narekoval položaj med Avstrijo in Italijo, ki se kolikor toliko razlikuje od položaja med Nemčijo in Francijo.

Pregled belgijske pogodbe iz leta 1839.

Poroča se, da stojimo pred pogajanjem med Belgijo, Francijo, Anglijo in Holandsko, da se pregleda zastarelo pogodbo iz leta 1839 in da se jo nadomesti z novo, ki odgovarja sedanjim razmeram.

V mirovnih pogojih je določeno, da dobi Belgija na račun vojne odškodnine dve milijardi in pol, dočim se določi polna svota odškodnine še le pozneje pri zaključku pogajanj. Belgija mora dobiti nazaj vso živino, ki so jo Nemci odpeljali, kakor tudi ves material, ki so se ga polastili tekom svojega gospodarstva v Belgiji.

Od Nemčije vdobi Belgija Moresnet, Kanton Eupen, Malmedy in gozd Kertogenalt. Dalje so izjavili zavezniki, da nimajo nič proti temu, ako se gospodarsko združite Belgija in Luksemburg. Zavezniki zagotove Belgiji vse potrebne vojne kredite in Nemčija bode obvezana dobavljati Belgiji za gotovo dobo oglje v vrednosti 400 milijonov frankov. Ni pa še določeno, kaj dobi Belgija v Afriki.

Prekorabča premirne črte na Koroškem.

Iz nadaljnih poročil je posneti, da boji na Koroškem niso še povsem prenehali. Jugoslavija opravičuje svoj napad s tem, da je bilo jugoslovansko prebivalstvo onstran premirne črte trpinčeno od nemških bolševiških band in da se je hotelo z zasedbo tozadevnih pokrajin vspostaviti red in zagotoviti življenje slovenskemu prebivalstvu.

Preko Švice dohajajo italijanskim časnikom poročila, glasom kojih bi bili Nemci osvojili tudi Železno kapljo in Pliberk. Po jugoslovanskih poročilih se vrši sicer umik na staro črto, a zanikava se nemška vest. Po nemških vesteh bi bili zgubili Jugoslavnani nad 20 topov, 100 strojnih pušk in drugega vojnega materiala.

Nadaljna poročila se glasé, da so nemške čete celo prestopile premirno črto, kar je prisililo italijansko misijo na Dunaju, da je protestirala pri državnem tajništvu za vojaške zadeve. Državni tajnik je opravičeval prekoračbo s potrebo zavarovanja nemških postojank, ki so bile ogroženo od jugoslovanskega vojaštva. Sicer pa je dal vže ukaz, da naj se umaknejo tudi nemški oddelki na določeno premirno črto.

Istodobno je protestirala tudi italijanska misija pri ljubljanski vladi in zahtevala takojšno prenehanje sovražnosti.

(Ne moremo zatajiti našega obžalovanja nad tem brezuspešnim prelivanjem krvi. Opomba uredništva).

Domače vesti

Žrebanje deželnih obligacij: Kr. Komisar za avtonomne zadeve naše dežele obvešča, da so bile izžrebane dne 1. maja t. l. sledeče obveznice deželnega dolga iz leta 1888:

Serija A št. 79 za 1000 gold. ali 800 lir.	80	1000	800
" 149 " 1000 " " 800 "	149	1000	800
" 160 " 1000 " " 800 "	160	1000	800
" 12 " 500 " " 400 "	12	500	400
" 2 " 100 " " 80 "	2	100	80
Serija B " 11 " 1000 " " 800 "	11	1000	800
" 56 " 1000 " " 800 "	56	1000	800
" 21 " 500 " " 400 "	21	500	400
" 91 " 100 " " 80 "	91	100	80

Te obligacije bode plačala deželna blagajna v nominalni vrednosti dne 1. avgusta t. l. proti vrnitvi obligacij in še ne zapadlih kuponov.

Opozarja se dalje interesente, da še do danes niso bile dvignem sledeče vže izžrebane obligacije:

Serija A: Za 1000 gold. št. 36, 43, 32, 53 in 54,	500	65, 71, 1, 72,
" 100 " " 21, 65, 61, 59, 42		in 84,
Serija B: Za 1000 " " 16 in 87,	500	12,
" 100 " " 47, 59, 67 in 68.		

TEDENSKI KOLEDAR

10. Maja	Sobota, Antonin Gordijan
11. "	Nedelja, 3. povel. Varstv. sv. Jož.
12. "	Ponedeljek, Pankracij
13. "	Torek, Servacij, Glicerija
14. "	Sreda, Bonifacij
15. "	Četrtek, Zofija, Hilarij
16. "	Petek, Janez, Nep., Ubald.

Upravitelj in urednik: KAROL JUŠIČ.

Tiskarna G. Juch v Gorici.

Učiteljica podučuje italijanščino-nemščino. Naslov pri uredništvu Goriškega Slovenca.

ZOBOZDRAVNIK

ROBERT BERKA
GORICA, ULICA DANTE št. 4

Mnogo let asistent pri Dr. PIKL
Zobozdravniški atelje
Posluje od 8. do 12. dopoldne
in od 2. do 6. popoldne

ANTON PERTOT

GORICA — Ulica Municipio 4 — GORICA
Filjalka ulica Teatro 18

: : : : PRODAJALNA : : : :
s papirjem, črtanjem in knjigovezjem

EDINA

velika zaloga razglednic porušene Gorice
okolice in umetniških.

! BAZAR !

Na Verdijem tekališču
Corso Giuseppe Verdi 13

Se nahaja bogata zaloga galan-
terij, papirja, dišav, toaletnega
mila, steklenin, glinastih posod
in posebno pogata izbira raz-
glednic in časnikov.

Prodaja se vse na drobno
in na debelo.

S cenami ne more nihče
konkurirati.

Leopold Zakraisek

ZOBOZDRAVNIK
ADOLF KOLL

je zopet otvoril svoj atelje na
Korsu Viktor Emanuel št. 11

**Bratje
CLAIN**

BOGATO ZALOŽENO
: Z VSAKOVRSNIM :
: MANUFAKTURNIM :
BLAGOM ZA GOSPE
: : IN GOSPODE : :
PRODAJA SE VSE PO
KONKURENČNI CENI
PRIPOROČA SE ZA
: : OBILEN OBISK : :

: V Vidmu :
Via Paolo Canciani št. 5
SO OTVORILI TRGOVINO

Borovaz & Colledani

GORICA, Riva Castello št. 4

Zaloga manufakturnega blaga na debelo

ZMERNE CENE

ZADRUGA IZ MILANA

otvorila je s podporo „goriške občine“
v občinski šoli ulica Giacomo Leopardi

:: **RAZSTAVO** ::

raznega pohištva, posteljne in kuhinj-
ske oprave ter vseh drugih potreb-
ščin za obnovljenje stanovanj. Od-
prta ostane za občinstvo in za vpiso-
vanje naročil od 10 zjutraj do 6 pop.

Zelo znižane cene